ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **D. H. Y.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2019, čj. 142540-2/2019-OPL, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 7. 2020, čj. 51 A 45/2019 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 2. 9. 2019, čj. 3162-2/2019-HANOKO, byla zamítnuta žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a zastaveno řízení o této žádosti dle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců"). Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl.

[2] Žalobce (dále „stěžovatel") podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. K odůvodnění napadeného rozsudku se však nevyjádřil, neboť z přípisu krajského soudu ze dne 28. 7. 2020, jenž mu byl doručen dne 10. 8. 2020, plyne, že krajský soud omylem namísto stejnopisu písemného vyhotovení rozsudku ve schváleném znění účastníkům doručil původní pracovní verzi rozsudku. Stěžovatel uvedené sdělení pochopil tak, že rozsudek, jenž mu byl doručen, není rozsudkem, na němž se usnesl senát krajského soudu podle § 54 odst. 1 s. ř. s. S doručením nesprávné verze rozsudku proto dle stěžovatele nejsou

spojeny žádné právní následky. Řešení spatřoval v tom, že by krajský soud účastníkům doručil stejnopis písemného vyhotovení rozsudku ve schváleném znění, z procesní opatrnosti však raději podal kasační stížnost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný předně poukázal na to, že stěžovatel neuvádí žádné kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Dále uvedl, že se stěžovatelem navrhovaným řešením v podobě dodatečného rozeslání schváleného znění rozsudku nelze souhlasit, neboť takový postup nemá oporu v zákoně ani v soudní praxi. Dle žalovaného byl napadený rozsudek vyhotoven v souladu s § 54 s. ř. s., obsahuje veškeré zákonné náležitosti, byl řádně doručen a dne 20. 7. 2020 nabyl právní moci, aniž předsedkyně senátu vydala jakékoli opravné usnesení. Doručený rozsudek je proto závazný pro účastníky a pro orgány veřejné moci. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[4] Nejvyšší správní soud dne 22. 9. 2020 při jednání senátu otevřel protokol o hlasování čj. 51 A 45/2019 - 35. Protože u jeho obsahu nevyplynuly žádné skutečnosti, které by bez dalšího nasvědčovaly tomu, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou řízení, vyzval krajský soud, aby se k pochybení ve svém postupu naznačeném v přípise účastníkům řízení z 27. 7. 2020 blíže vyjádřil.

[5] K žádosti Nejvyššího správního soudu zaslal krajský soud vyjádření, v němž blíže objasnil okolnosti a podstatu pochybení, a přiložil k němu zamýšlenou verzi rozsudku. Při vydání rozsudku dle krajského soudu došlo k záměně senátem schválené verze s verzí prvotně zpracovanou, která byla uložena v elektronickém systému soudu Lotus. Krajský soud obdržel od cca 20 různých žalobců, všech zastoupených Mgr. Markem Sedlákem, téměř shodné individuální žaloby proti témuž společnému rozhodnutí žalovaného. Lišily se pouze v tom, že někteří žalobci se pokusili získat termín k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadě, a proto ve vztahu k nim bylo rozhodnutí zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení, zatímco žaloby žalobců, jež se termín získat nepokusili, krajský soud zamítl (např. rozsudek krajského soudu ze dne 29. 6. 2020, čj. 51 A 43/2019 - 57). Jelikož stěžovatel v nyní projednávané věci se o získání termínu pokusil, rozhodl senát 51 A krajského soudu v neveřejné poradě o zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Následně byl dán pokyn asistence soudkyně k úpravě výroku i odůvodnění původní pracovní verze uložené v elektronickém systému soudu Lotus, včetně pokynu kanceláři k rozeslání rozsudku. Nedopatřením však nebyla upravená verze zadána do systému, a proto byla do spisu žurnalizována a také vypravena původní pracovní verze rozsudku se zamítavým výrokem a tomu odpovídajícím odůvodněním. Pochybení krajský soud zjistil až dne 22. 7. 2020 při ústním jednání v jiné věci, kdy žalovaný argumentoval právě rozsudkem v nyní projednávané věci, jenž byl v rozporu s jinými rozsudky ve věci žalobců, kteří se stejně jako stěžovatel pokusili získat termín pro podání žádosti. Krajský soud, vzhledem k delšímu časovému odstupu, nepřistoupil k rozeslání pozdější (zamýšlené) verze rozsudku a namísto toho informoval účastníky řízení o možnosti nápravy podáním kasační stížnosti. Vzhledem ke zjištění Nejvyššího správního soudu, že protokol o hlasování odpovídá rozeslanému rozsudku, nepřicházelo rozeslání zamýšlené zrušující verze rozsudku v úvahu.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasačních námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 54 odst. 1 s. ř. s. *se na rozsudku usnáší senát nadpoloviční většinou hlasů v neveřejné poradě, při níž kromě členů senátu a zapisovatele nesmí být nikdo přítomen*.

[8] Podle § 54 odst. 5 s. ř. s. *je rozsudek, který byl doručen účastníkům, v právní moci*.

[9] Podle § 54 odst. 6 s. ř. s. *je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci*.

[10] V návaznosti na obsah kasační stížnosti a na přípis krajského soudu ze dne 28. 7. 2020 Nejvyšší správní soud dne 22. 9. 2020 při jednání rozhodujícího senátu otevřel protokol o hlasování čj. 51 A 45/2019 - 35. Ověřil tak, že výroky obsažené ve stejnopisu písemného vyhotovení rozsudku doručeném účastníkům, jenž se shoduje s originálem založeným ve spise, odpovídají výrokům rozsudku, na němž se usnesl senát postupem dle § 54 odst. 1 s. ř. s., a že z obsahu protokolu o hlasování nevyplynuly žádné skutečnosti, které by bez dalšího nasvědčovaly tomu, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou řízení.

[11] Krajský soud tak účastníkům rozeslal a doručil stejnopis písemného vyhotovení rozsudku, který odpovídá originálu založenému ve spise, jehož výroky rovněž odpovídají těm, na nichž se podle protokolu o hlasování usnesl rozhodující senát, a který byl vyhlášen vyvěšením na úřední desce (§ 49 odst. 12 s. ř. s.). Tento rozsudek je ve smyslu § 49odst. 10 s. ř. s. závazný nejen pro účastníky, ale též pro samotný krajský soud. Nebylo tak možné, aby krajský soud účastníkům doručil stejnopis jiného znění, jež by odpovídalo originálu rozsudku, jak navrhoval stěžovatel, neboť žádný „jiný originál“ než ten shodný s rozeslaným stejnopisem v nyní projednávané věci neexistuje. Nelze za něj považovat ani pozdější zamýšlenou verzi, již Nejvyšší správní soud na vyžádání obdržel od krajského soudu a jež by se shodovala s jinými obdobnými případy dalších žalobců. Současně nepřicházelo v úvahu ani vydání opravného usnesení, neboť oprava výroku rozhodnutí dle § 54 odst. 4 s. ř. s. nemůže spočívat v jeho nahrazení výrokem odlišného znění (rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2007, čj. 4 Ans 3/2006 - 123, č. 1177/2007 Sb. NSS).

[12] Podle Nejvyššího správního soudu je za této situace bez významu, že se měl krajský soud dle svého vyjádření dopustit omylu tím, že rozeslal původní pracovní verzi, namísto pozdější zamýšlené verze rozsudku, jímž hodlal napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (viz bod [5] výše). Rozhodující je, že stejnopis doručený účastníkům odpovídá originálu rozsudku, na němž se usnesl senát. Kasační námitka spočívající v tvrzené vadě řízení před krajským soudem není důvodná.

[13] Stěžovatel se mohl domoci odstranění závazného rozsudku krajského soudu pouze prostřednictvím kasační stížnosti směřující proti jeho rozhodovacím důvodům. To ostatně nastínil již krajský soud v přípisu ze dne 28. 7. 2020 a zopakoval ve vyjádření ze dne 7. 10. 2020, jímž reagoval na žádost Nejvyššího správního soudu o stanovisko ve věci. Stěžovateli bylo stanovisko krajského soudu zasláno a mohl se tak k věci vyjádřit a na uvedené skutečnosti reagovat. Stěžovatel to však neučinil ani nikterak nedoplnil svoji kasační stížnost o důvody, jimiž by brojil proti důvodům, na nichž stojí zamítavý rozsudek krajského soudu.

[14] Protože jedinou uplatněnou kasační námitku Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou a neshledal ani existenci vady řízení, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost stěžovatele v souladu s § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. října 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu